

Balikesir Kepsut 'tan
Sevgili Fatih ogretmenimizin yazisini
ogretmenlerimize,
ozellikle de YIBOlarda gorev yapan
ogretmenlerimize,
yoneticilerimize
armagan ediyor,
ogretmenler gununuzu kutluyoruz...

YIBOda ogrenci olmak da
ogretmen olmak da zor,
ama Fatih Hocamizin dedigi gibi
tum fedakarliklar guzel cocuklarimizin
gelecekteki guzel gunleri icin...

Bizi biz yapan degerli ogretmenlerimizin
onunde saygiyla egiliyoruz...

ILKYAR

**not: Turkcell de 5228'e yolluyacaginiz
1 sms koy cocuklarına 1 kitap olarak ulasacak...**

--

Cocuklarımız, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarımız, kardeslerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

İYİKİ YATILI OKUMUŞUM

1986 yılında ilkokula başladığımda geleceğe yönelik tek düşüncem büyüyünce kepçe operatörü olmaktı. Birleştirilmiş sınıfta okurken yeni yapılan köy okulumuzda çalışan iş makinelerinde çalışmayı kendime gelecek olarak düşünmüştüm. Zaten bizim köyden kaç kişi okumuştur ki! Her ne kadar babam okumanın tek kurtuluş yolu olduğunu söylese de ben zaten hayatımdan memnundum. Sevdiğim insanlar yanımdaydı. Gelecekte ne olabilirdi ki? İnsanlar bir şekilde hayatını sürdürüyordu. Herkesin bir işi vardı.

İlkokul bittikten sonra babamın kesin kararı, benim iyi bir eğitim görmem için il merkezinde okumamdı. Bunun için de yatılı kalmam şarttı. Ben yatılılık ne demek ilk o zaman öğrendim. Yanımda geçen konuşmalar benim annemden, babamdan, kardeşlerimden ve kucaklarında büyüdüğüm dedemden-babaannemden ayrı kalacağımı gösteriyordu. Oysa ne kadar da güzeldi onların sıcak kolları arasında uyumak. Bir okul için değer miydi bu mutluluğu terk etmeye? Her şeyi geride bırakıp hiç bilmediğin bir yerde hiç tanımadığın insanlarla yaşamak; her günü aile özlemiyle geçirmek... Ben ve annem ne kadar direnssek de babamı kararından döndüremedik. Bilmediğim uzaklara mutsuz ve umutsuz yol aldım.

O gün sabah erkenden yola çıkmıştık. Okulun ilk günüydü. Annem benim için kocaman bir bavul hazırlamıştı babama içerleyerek. Bu bavul bana anlatıyordu zaten her şeyi. Bu yolculuğun sonunda ben bu bavulla tek başıma kalacaktım. Her ne kadar kızsam da babamın beni asla yanlış bir maceraya

sürüklemeyeceğinden eminim. Yolculuğun sonunda büyükçe bir bahçesi olan okul binası karşıladı beni...

Arabadan indiğimizde bir öğretmen bize neler yapmamız gerektiği hakkında yardımcı oldu. Bizim gibi yaklaşık 250 aile vardı. Şaşkın bir şekilde sağa sola bakıyordum. Bazı öğrenciler oldukça rahattı. Bazıları ağlıyordu. Yurtta daha önceden kalan üst sınıf öğrenciler bizi rahatlatmaya çalışıyorlardı. Zaman geçtikçe buranın bize evimizi aratmayacağını söylüyorlardı. Bu nasıl olabilirdi ki? Nasıl bir duygu benim ailemin yerini alabilirdi? O an için gerçekten kızmıştım. Bu duygularla yurt binasına girdim. Yurdun alt katında kocaman bir yemekhane vardı. Üstteki 2 kat ise yatakhaneydi. Koridorların sonunda banyolar vardı. Ben yurdu tanımaya çalışırken annem bavulumu bana ait olan dolaba yerleştirdi. Yatağımı yaptı. Artık yurttan işimiz bitmişti ve sınıfa doğru yol aldık. Sınıfın kapısına geldiğimde ise annem ve babamın ayrılık cümleleri dökülmeye başladı dudaklarının arasından. Bir anda neye uğradığımı anlayamadım. Derin bir hüzün kapladı içimi. Ağlamamıştım ama büyük bir çöküntü içindeydim. Onlara son kez sarılırken babam her şeyin benim geleceğim için olduğunu tekrarlayıp durdu. Koridorun sonuna kadar hafif nemli gözlerle onları takip ettim.

Sınıfa girdiğim andan itibaren her şey kafamda değişmeye başlamıştı. Çok heyecanlıydım. Sınıfım oldukça kalabalıktı. Benim okuduğum okulda toplam 37 öğrenci varken burada sadece sınıfımız 52 kişiydi. Hemen diğer öğrencilerle tanıştık. Kendi köylerimizden, okullarımızdan bahsettik. 12 kişi yatılıydık sınıfta. Köyüne yakın okul olmadığı için gelmişlerdi buraya. Yatılı arkadaşlarla daha fazla kaynaşmıştık. Akşam oluncaya kadar her şey normaldi. Annemin babamın olmayışını pek de aramamıştım. Okul sona erince sınıftaki diğer arkadaşlar çantalarını omuzlayıp evlerinin yolunu tuttular. Biz ise onlar gözden uzaklaşınca kadar seyrettik onların gidişini. 12 arkadaş baş başa kalmıştık. Herkesin aklına bir

anda ailesi gelmişti ama onlar yoktu yanımızda... İşte arkadaşlık ne demek o zaman anlamıştım... Arkadaş aile demek olmuştu bizim için. Biz yeni bir aile olmuştuk kendi içimizde. İlk öğrendiğim şey arkadaşlıktı burada.

Akşam olmuştu ve yemek yiyecektik. Herkes sıraya geçmişti. Yemekler çok güzel görünüyordu. Hemen annem geldi aklıma o da çok güzel yemek yapardı. Acaba onlar yemişler miydi akşam yemeklerini? Akıllarına ben gelmiş miydim? Aklıma babamın sözleri geliyordu hep: "Burası senin geleceğin için. Biz okumadık sen oku kendini kurtar bu köyden." Zamanın babamı haklı çıkardığını bugün daha iyi anlıyorum. Yemekten sonra 2 saat etüt olduğunu söylediler. Yurttaki diğer arkadaşlarla sınıflarımıza dağıldık. Etüt sınıfları karışıktı. 6.sınıftan 11. sınıfa kadar öğrenciler vardı. Herkes kitabını açmış ders çalışıyordu. Üst sınıftaki ağabeylerimizin önünde kalın kalın bir sürü kitaplar vardı. 8. sınıflar bugünkü adıyla SBS diye bir sınava, 10. ve 11. sınıftakiler de ÖSS'ye çalışıyorlardı. Ben de okul kitaplarımı çıkardım ve ders çalışmaya başladım.

Etütten sonra tekrar yurda geçtik. Yurtta ilk gecemdi. Yatakhaneye girdiğimde kimseyi tanı mıyordum ve en küçük bendim. Çekinerek girdiğim oda zaman geçtikçe huzurlu bir ortama dönüştü. Yaşım küçük olmasına rağmen, hiç sıkıntı çekmedim, büyük sınıflar her konuda bana yardımcı oldular. Bir süre sonra yoklama alındı ve yatağıma yattım. Arkadaşlar kendi aralarında konuşurken benim aklıma dedem gelmiş ve yine hüznülenmişim. Bu güne kadar hep ona sarılıp uyurdum, bu gece tek başıma kalmıştım. Derin düşünceler içinde uyuyup kalmışım. Sabahın erken saatinde nöbetçi öğretmenin sesiyle uyandım... İşte yeni

bir gün daha başlamıştı. Günler bu şekilde gelip geçti. Hafta sonu geldiğinde ise mutluluktan uçmuştum. Çünkü eve gidecektim. Aslında okul da güzeldi ama anne babanın yerini hiçbir şekilde tutmuyordu. Cuma günü köyüme gittim.

Yaşadıklarımı onlarla paylaştım. Dolabımı düzenlediğimi, banyomu kendi kendime yaptığımı, erkenden kalkıp yatağımı kendim topladığımı söyleyince annem çok şaşırılmıştı. Çünkü annem beni dağınık bir çocuk olarak göndermişti oraya. Yatılı okulun ikinci katkısı da düzenli olmaktı.

BÖYLE İDİK

BÖYLE OLDUK

Büyüme,
Söylencesi her şeyin,
Sonsuzluğa savrulup,
Hep yenilerinin gelmesidir ardı sıra.
Nerede olduğundan ve olacağından bi haber...

Önlerindeki sıcağın yemeği kaşıklayıp, somun ekmeği bölerken nasıl da masumlar. YİBO' daki ilk akşam yemeklerini yiyorlar. Hepsisi şaşkın, ürkek... Nereye geldik biz dercesine birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar. Acaba biliyorlar mıydı o zaman o yüzlerin ne iyi dostlar olacağını... Birbirlerine sıkı tutunup anne baba özlemini hafifleteceklerini...

Yaşadıkça büyüdüler, büyüdükçe öğrendiler, öğrendikçe olgunlaştılar. Biz ise "Benim elimde büyüdü." misali onların büyümelerini izliyoruz. İlgile ve sevgiyle...

A.A.Yığıtaslan

Okul köyümüzdeki okula göre daha zordu. Adını ilk defa duyduğum kavramlarla karşılaşıyordum. Bu da beni derslerde zorluyordu. Şehirde okuyan arkadaşlar bizden daha öndeydi. Diğer birleştirilmiş sınıftan gelen yatılı arkadaşlarımın durumu da benden farksız değildi. Zaman geçtikçe bu açığı kapatmışım. 6. sınıfın sonunda teşekkür getirmişim. Başarılı olmamıza en büyük katkıyı düzenli yaptığımız etütler sağlamıştı. Yurtta kalan arkadaşlarımın çoğu sınıflarının en başarılı öğrencisiydi. Okul birincisi hep yatılı öğrencilerden çıkıyordu. 2000 kişilik okulda 250 yatılı öğrenci çok büyük başarılar imza atmışlardı. ÖSS’de Türkiye 25.si ve 121.si çıkarmıştık. Sportif alanda da başarılıydık. Masa tenisinde, güreşte hep birinci bizim yatılı arkadaşlardı. Avrupa şampiyonasına dahi katılan olmuştu.

Bu başarılar ışığında ben de mezun olduğum eğitim fakültesini kazandım. Hemen hemen yatılı arkadaşlarımızın çoğu iyi bir yerlere geldi. Zaman, babamı haklı çıkarmıştı. Yatılı okulun üçüncü ve en güzel katkısı da iyi bir meslek olmuştu bana. Mezun olup okulumdan ayrılmak belki de okula geldiğim ilk günden daha çok üzmüştü beni.

Üniversiteye başladığımda bavulumu alıp okulun yolunu kendim tutmuştum. Çünkü yatılılık bana kendi ayaklarım üzerinde durmayı öğretmişti. Hiç bir şeyde zorlanmadım. Yurtta ilk gece ağlayan arkadaşları görünce altı yıl önceki anılarım gelmişti aklıma. Ben bunları çok zaman önce 11 yaşında öğrenmişim. Üniversiteyi de yatılı okulun tecrübesiyle sıkıntı yaşamadan tamamladım.

Beş yıl Şırnak'ta çalıştıktan sonra 2006 yılında açılan Kepsut 125. Yıl Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'na atandım. Bu benim için en büyük mutluluktur. Yıllarımı öğrenci olarak geçirdiğim yatılı bir okula öğretmen olarak gelmişim. Onların sevinçlerini, üzüntülerini ben de yaşamışım. Öğrenciliğimin verdiği tecrübeyle buradaki öğrencilere bir öğretmen olarak daha anlamlı bakıyorum. Onların sıkıntılarını daha iyi anlıyorum. İnaniyorum ki bu okuldan da benim gibi nice köylü çocuğu çıkacak ve kendine iyi bir gelecek kuracaktır. Buradan bu okulu Kepsut'a kazandıranlara teşekkür ediyorum. Bana hayatı erken yaşta öğreten, kendi ayalarım üstünde durmamı sağlayan ve beni en iyi şekilde yetiştirip vatanıma faydalı bir meslek sahibi yapan, beni bu günlere getiren yatılı okulumu hala özleyorum.

Fatih TIRYAKIOĞLU
Balıkesir Kepsut 125. Yıl YİBO Öğretmeni
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr
Kepsut 125. Yıl YİBO Dergisi Misya'dan alınmıştır.